

IFJUSÁGI ÉLETT

Rohammunka. A Madisz székházában serény munka folyik. Közel egy hónapi kényszerpihenő után, újra hozzáfogtak az újjáépítéshez.

Meglátogattuk őket munkájuk közben és örömmel láttuk, hogy az ifuság nem hagyja magát. Anyag nélkül is dolgozik, mert otthont akar magának teremteni.

Mintegy harminc fiú és leány jött össze, hogy rendbehozza a székházat, ezzel mintegy második otthont teremtvé maguknak.

Kőművesek javítják a falakat, melyeket a háború borzalmai tettek tönkre. Segítők is a tagok közül kerülnek ki. Igyekeznek, hogy mielőbb befejezzék, de az igyekezet nem minden. Hiába van a lelkesedés, hiába az akarat, ha nincs anyag, nincs téglá, homok, mész és ami talán a legfontosabb, a pénz is hiányzik.

Pedig szép terveik vannak. Már meg is kezdték az előkészületeket. Hátul, az épület mögötti elhanyagolt udvart kitakarították, a romokat, a szemetet elhordták, talicskáznak, egyengetik az udvart a leányok és fiúk együtt s most egy beton tánchelyét, tekepályát és szabadtéri színpadot szeretnének ott csinálni.

Sok javítani való volna még az épületen is úgy kívül, mint belül. sok minden hiányzik, de talán a lelkesedés, az ifjúság összefogása megoldja a hiányt.

Szükséges volna azonban a lakosság pártfogása, anyagi segítsége is, hogy a szép terveket valóra válthassák.

Ott láttuk a Madisz ifjúságot a helybeli zárda romtakarítási munkálatainál is. Két napon keresztül tizenöt-húsz fiú és leány segített dolgozni, hogy az újjáépítés itt is mielőbb megindulhasson.

Jó és üdvös dolog lenne, ha példájukat minél többen követnék.

Kirándulás. A Madisz az egész heti munkában elfáradt tagjait augusztus 4-én kirándulásra vitte a Balatonra.

Korán reggel, nótásajku fiúkkal és leányokkal telve, hatalmas pótkocsi teherautó indult Kenesére, a kirándulás színhelyére.

A kirándulás minden Madisz-tag részéről a legjobban és legkellemesebben telt el. Este az ifjúság szívében sok szép emlékekkel, az egész napi fürdéstől és szórakozástól elfáradva tért haza, hogy itthon kétszeres erővel és kedvvel, újból nekiálljon rombadőlt községünk újjáépítésének.

Suri M.

Az Ifjúsághoz. Örülünk annak, hogy öntudatos ifjúságunk erején felül kiveszi részét az újjáépítés fáradságos munkájából. Ugyanakkor azonban sajnálattal állapítjuk meg azt a közönyt, ami szellemi téren uralkodik. A szellemi munkától ifjúságunk távol tartja magát, ami pedig szerves tartozéka az építő munkának. Ezzel önmagát is képezi és másokat is oktat és az eredményes munka után, a megérdemelt pihenés alatt hasznos szórakozást nyújt társainak.

Rajta hát, demokratikus Ifjúság! Mutassátok meg, hogy ehhez is értetek. Próbálkozzatok meg az irással, lapunk hasábjai nyitva állanak előttetek és szeretettel várjuk írásaitokat. Ne keserítsen el benneteket, ha az első szárnypróbálgatás nem sikerülne, folytassátok kitartással mindaddig, míg az akaratot siker koronázza.

O. K.

BÁNYÁSZ-SORS.

F A L U D I F. I M R E

Vasárnap este volt. Hangulatos cigányzene mellett szórakoztunk egy kis nyári kerthelyiségben. A cigány hegedűjén egyszerre tetszett a nótá: Hiányzik valaki ebből az utcából...

Összeszorult a szívem, mintha óriás vászarokkal szorítanák. Nem tudom leírni, milyen érzés volt. Hirtelen zokogás rázott meg, majd felkeltem az asztaltól és hazamentem.

Egyébként is korán akartam lefeküdni, mert reggel fél hatra a bányába igyekeztem, hogy régi vágyamat valóra válthassam. Ugyanis egy műszakot akartam lent tölteni, hogy saját szememmel lássam a fekete gyémánt kibányászását a föld méhéből, annak lelőhelyén, az egyik erdélyi kőszénbányában.

— Jószerencsét! — köszöntöttek mindenfelől, mikor másnap reggel vezetőmmel az aknához mentünk, melyet Móricz Károly, az „Uj Világ“ egyik számában oly találóan „lefelé a halál, felfelé az élet kapujának“ nevez. Beszálltunk a felvonóba s elindultunk. Úgy éreztem, mintha valami mély szakadékba zuhannánk, hol a halál vár reánk. Nem is tévedtem.

Őszintén bevallom, féltem. Legszívesebben visszafordultam volna, de nem akartam gyávának tűnni vezetőm előtt, ezért hősiiesen követtem a „front“ felé, bár újra elfogott a tegnapi esti szorongó érzés. Hatodik érzék talán?

János bácsi — így hívták a vezetőmet, egy idősebb vajúrt — kísért a másfél kilométeres úton s közben bányásztragédiákról s egyebekről beszélgettünk. Gyorsan múlt az idő és észre sem vettük, már ott is voltunk a fronton, ahol a színen fejtik. Egy darabig magam is segítettem lapátolni, de később, miután az egész bányát be akartam járni, abbahagytam és tovább indultunk.

Alig mentünk száz métert, hirtelen tompa morajlást hallottam abból az irányból, ahol az előbb dolgoztam.

— Beomlott a főte! — kiáltotta János bácsi s már rohant is, hogy a bentszorultaknak segítséget hozzon.

Rohantam én is, és mint az örült, kezdtem bontani a leomlott fedőzetet, hogy addig is, míg a segítő csapat megérkezik, kevesebb legyen az akadály.

Csak most észéltem rá a bányász-köszöntésre: Jószerencsét! Tényleg csak a szerencsének és a jó Istennek köszönhettem, hogy megmenekültem.

Közben megérkezett a segélycsapat és most már gyors iramban folyt a mentési munka.

Ezalatt bent, a leomlott fedőzet mögött, a szerencsétlen emberek rettegve várták a halált. Gondolták, hogy bányásztársaik meg fogják menteni őket, de az idő múlt és a levegő folyton kevesebb és kevesebb lett. Csakányaikkal és lapátjaikkal maguk is kemény munkába kezdtek, de lassan-lassan, amint a levegő fogyott, az erejük is kezdte őket elhagyni. Egymás után hullt ki kezükből a szerencsém. Már a kárbid-lámpák is kialudtak. Vak sötétség borult rájuk. Megesapta őket a halál lehelete.